

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **K. S.**

obwinionego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 4 października 2023 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, na korzyść,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt II W 358/12,

**uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie o wykroczenie
na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza,
a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

K. S. został obwiniony o to, że w dniu 22 czerwca 2012 r., o godzinie 18:45 w W., ul. N., kierując samochodem ciężarowym o nieustalonej marce i numerze rejestracyjnym, wraz z naczepą nr rej. (...), nie zastosował się do znaku pionowego B5 „zakaz wjazdu samochodów ciężarowych”, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 17 października 2012 r., w sprawie o sygn. II W 358/12, **K. S.** uznany został za winnego popełnienia

zarzucanego mu wykroczenia, wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 k.w. i za to, na podstawie art. 92 § 1 k.w., Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 złotych.

W dniu 29 października 2012 r. K. S. złożył sprzeciw od powyższego wyroku nakazowego. Następnie w dniu 19 listopada 2013 r. ukarany cofnął wniesiony środek zaskarżenia.

Zarządzeniem wydanym na rozprawie głównej, toczącej się przed Sądem Rejonowym w Łasku w dniu 20 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. II W 358/12, Przewodniczący składu sędziowskiego uznał, że z uwagi na cofnięcie sprzeciwu przez K. S., wyrok z dnia 17 października 2012 r. w sprawie o sygn. II W 358/12 staje się prawomocny z dniem 20 listopada 2013 r.

Od tego wyroku kasację złożył Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść ukaranego, zarzucając wskazanemu rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie zarówno wina jak i okoliczności wykroczeń zarzucanych obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności”.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego obwinionemu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Na wstępie rozważań dotyczących zasadności podniesionego w kasacji zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego należy przypomnieć, że zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w., orzekanie w postępowaniu nakazowym możliwe jest jedynie wtedy, gdy okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Stwierdzenie

spełnienia tej przesłanki wymaga zatem dokonania ustaleń, w świetle których zaistnienie czynu zabronionego jako wykroczenia, sprawstwo oraz wina obwinionego są niewątpliwe. Powinno to wynikać z załączonych do wniosku o ukaranie, a uznanych przez sąd za ujawnione, materiałów dowodowych. W swoich judykatach Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że postępowanie nakazowe jest instytucją prawa procesowego, która znajduje zastosowanie w najbardziej oczywistych przypadkach, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14; z dnia 24 listopada 2016 r., II KK 340/16; z dnia 12 lipca 2017 r., III KK 274/17 oraz z dnia 4 kwietnia 2022 r., IV KK 69/22).

W realiach poddanej obecnej kontroli kasacyjnej sprawy wskazać należy, że obwiniony K. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i poddał w wątpliwość legalny charakter oznakowania pionowego wprowadzonego na ul. N. w W. Z akt sprawy nie wynika, aby Sąd zebrał dowody na potwierdzenie lub zaprzeczenie wersji obwinionego.

Wskazane w kasacji rażące naruszenie art. 93 § 2 k.p.w., jakiego dopuścił się Sąd Rejonowy w Łasku, miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, bowiem nie można wykluczyć, że po przeprowadzeniu rozprawy, zapadłoby inne, co do istoty, orzeczenie. Powinno to skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazaniem sprawy sądowi *meriti* do ponownego rozpoznania.

Mając jednak na uwadze, że w dacie złożenia kasacji okres przedawnienia karalności zarzucanego obwinionemu wykroczenia przewidziany w art. 45 § 1 k.w. już upłynął (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, z. 7-8, poz. 49), Sąd Najwyższy – po uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Ł., i wobec wystąpienie ujemnej przesłanki procesowej – zobligowany był postępowanie w sprawie o wykroczenie zarzucane obwinionemu umorzyć (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.). Wskazane orzeczenie następcze ma swoje umocowanie w przepisach art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.

JML

[ms]

